

Sygn. akt V KO 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Andrzej Ryński

w sprawie zażalenia kuratora małoletniej pokrzywdzonej
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. z dnia 29 listopada
2013 r., sygn. 1 Ds. [...] o zawieszeniu śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 27 października 2014 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w K. o przekazanie do rozpoznania sprawy innemu
sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanawia:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w O.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. X Kp [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k., o przekazanie do rozpoznania sprawy zażalenia kuratora małoletniej pokrzywdzonej na wskazane powyżej postanowienie o zawieszeniu śledztwa, Sądowi Rejonowemu w O..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznawanie zażalenia w niniejszej sprawie, która dotyczy bezpośrednio prawnych opiekunów małoletniej pokrzywdzonej, mogłoby wywołać zarówno w odczuciu stron postępowania jak i w opinii miejscowej społeczności wątpliwości, co do istnienia warunków do bezstronnego i obiektywnego orzekania. Zauważyć należy, że matka małoletniej jest sędzią Sądu Rejonowego w K., natomiast ojciec jest sędzią Sądu Okręgowego w K.. Zachodzi więc konieczność odstąpienia od ogólnej zasady właściwości miejscowej, gdyż przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

Wprawdzie Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. V KO 27/13, uwzględniając wniosek również Sądu Rejonowego w K., przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O., jednakże przekazanie to dotyczyło jedynie rozpoznania zażalenia kuratora małoletniej na postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa. Obecny więc wniosek dotyczy zupełnie innej materii i wskazane postanowienie nie spowodowało trwałej zmiany ogólnej właściwości sądu określonej w art. 329 § 1 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.p.k. Przekazanie może bowiem dotyczyć jedynie sprawy już zawisłej w sądzie, a nie takiej, która dopiero w przyszłości, choćby i realnie, miała do sądu wpłynąć (zob. postanowienie SN z 27 września 1994 r., III KO 56/94, OSP 1995, z. 7-8, LEX nr 23967). Oznacza to, że dokonywanie w postępowaniu przygotowawczym czynności sądowych o charakterze incydentalnym nie przez sąd właściwy, wymaga w zasadzie każdorazowo stosownej decyzji procesowej właściwego sądu wyższego rzędu lub Sądu Najwyższego orzekającego w trybie art. 37 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.